

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 17. Concilium Mediolanense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. Gallo e vivis sublato, Julianus, in
 A.C. 354. Græciam profectus, multo magis a fide
Theod. III. avertebatur, ubique Divinatores, & ora-
hist. c. 3. culorum interpretes perquirens. Semel
 fortuna tulit, ut in impostorem incidere-
 ret, qui, cum eum in Idolorum templum,
 & partem secretissimam deduxisset, pro-
 vocare Dæmones cœpit; adsunt illi, for-
 ma, qua apparere consueverant, perter-
 ritus Julianus signum Crucis fronti im-
 primit; illico disparent Dæmones; frustra-
 tam operam suam querebatur præstigia-
 tor, cui Julianus, id se metu subito tur-
 batum fecisse, confessus est, seque virtu-
 tem Crucis vehementer admirari; ad-
 quem Magus, non timor, inquit: sed
 horror crucis, a te formatae, eos fuga-
 vit. Placuit Juliano responsum, seque
 caremoniis profanis initiari passus est.

§. XVII.

Concilium Mediolanense.

Sup. l. XII. **I**mperator Constantius Mediolani agens,
Soz. IV. congregari Concilium jussit, quod Li-
c. 9. Socr. berius Papa, & Episcopi Orientales in-
II. c. 36. stanter expetebant, at diversissimo fine,
 nempe Papa, ut pax, & unio Ecclesiarum
 restitueretur, Orientales, ut condemna-
 tioni Athanasii Occidentales subscribere
 cogerentur. Non magna advenit Epis-
 coporum Orientalium conia, plerisque
 fene-

senectutem, aut itineris molestias obten-
 dentibus, at Occidentales ultra trecen-
 tos adfuere. Primis mensibus anni 355.
 Arbetione, & Lolliano Consulibus, con-
 venire. Ad S. Eusebium Vercellensem,
 venire recusantem, Concilium delegavit
 duos Episcopos Eustomium, & Germinium,
 quorum iste erat novus Episcopus
 Sirmiensis, ferentes epistolam, qua invi-
 tabatur, ut fiduciam in Patribus Concilii
 poneret, & eorum consilium secutus, uni-
 tatem, & vinculum charitatis conserva-
 ret, id est, ut sententiam, in hæreticos
 Marcellum, & Photinum, & Sacrilegum
 Athanasium ferme ab omnibus latam, suo
 suffragio confirmaret; addebant, si ipse
 aliud sibi agendum crederet, se nihilo-
 minus juxta leges Evangelii iudicatu-
 ros. Ita sua præjudicia pallio boni zeli conte-
 gebant. S. Athanasium Hæreticum no-
 minare ausi non sunt, quamvis aliam
 eundem persequendi causam non habe-
 rent, quam quod zelosissime veram Do-
 ctrinam defenderet, sed sacrilegum ap-
 pellant propter calicis, in domo Ischyrae
 fracti, calumniam; nec aliud magis fir-
 mum ipsis suppetebat virum persequendi
 fundamentum. Huic epistolæ triginta
 Episcopi subscripserant, quos inter legun-
 tur nomina Valentis Mursensis, Ursacii
 Singidunensis, Saturnini Arelatensis, Ger-
 minii Sirmiensis, Epietis Centumcellen-
 sis,

Sæculum IV.
 A. C. 355.
 Pagi 355.
 n. 2.
 Sulpit. 2.
 p. 42.
 Ap. Baron.
 an. 355. Et
 in Append.
 To. 2. conc.
 p. 773. 774.

Sæculum IV. A. C. 355.
 sis, Leontii Antiocheni, Acacii Cæsariensis, Patrophili Scythopolitani; hi omnes erant aperte Ariani. Imperator quoque ad Eusebium scripsit, &, quasi omnibus jam a Concilio definitis, hortabatur, judicium suum aliorum sententiæ conformaret. S. Eusebius in responso promisit, se, ubi Mediolanum advenisset, quæcunque æquitati consentanea, & Deo grata visa fuerint, facturum. Lucifer etiam, & duo alii Papæ Legati Pancratius, & Hilarius ad Eusebium sua ex parte scripserunt; urgentes, ut veniret, Arianorum artificia dissiparet, & Valenti, sicut olim S. Petrus Simoni Mago, resisteret.

Postquam S. Eusebius Vercellensis
Hilar. 2. or. ad Const. in p. 305. Mediolanum advenit, per decem dies aditu ad Ecclesiam, in qua Concilium agebatur, prohibitus est, & tandem, ubi visum, vocatus. Tum cum tribus Papæ Legatis Lucifero, Pancratio, & Hilario ingressum, ad subscribendum S. Athanasii condemnationi permovere instantissime conantur; ipse, ante omnia Episcoporum fidem esse probandam, respondit; se enim certissimo scire, quosdam e præsentibus hæresi esse infectos. Protulit Symbolum Nicænum, promittens, si hoc ab omnibus fuisset signatum, se, quæ peterentur, facturum. Jamque Episcopus Dionysius Mediolanensis, qui Pro-
 tasio

tasio successerat, Symbolo Nicæno sub-
 scripturus erat; cum Valens Mursensis
 charta; & calamo manibus ejus excusso,
 clamavit; nunquam hac via ventum iri
 ad terminum. Tantus fuit altercantium
 strepitus, ut ad aures populi devenerit,
 omnibus bonis dolentibus quod Sancta
 fides ab Episcopis impugnaretur. Aria-
 ni judicium populi pertimescentes, ex
 Ecclesia in Regiam transferunt Imperato-
 ris jussu, per se præsidere in hoc judicio
 volentis.

Itaque Concilii loco ex Ecclesia in
 Palatium translato, Ariani Edictum, seu
 epistolam Imperatoris protulerunt, quæ
 Hæreticæ Doctrinæ venenum aperte pro-
 debat. Imperator per somnium, sibi Di-
 vinitus immissum, cognovisse ajebat, ta-
 li modo fidem esse explicandam; utque
 ad hanc explicationem recipiendam Epis-
 copos permoveret, addebat, nihil sibi ita
 cordi esse, quam pacem reducere, nemi-
 ni autem dubium esse debere, quin fides
 ejus Catholica esset, quem Deus tot col-
 latis victoriis protexisset. Legati Ponti-
 ficis Lucifer, Pancratius, & Hilarius re-
 spondebant; fidem Nicænam semper fu-
 isse fidem Ecclesiæ, petebantque, ut Arii
 Doctrina damnaretur. Constantius Arii
 Doctrinam esse Catholicam assererat, se-
 que desuper eorum consilium non expe-
 tere, qui, si Arii sententiam sequi vellet,

Sæculum IV.
 A. C. 355.

Sulp. Sev.
 l. 2.

Concilium
 Mediolanen-
 se.

Lucif. de non
 conven. pag.
 206. edit. Pa-
 ris. 1568. Id.
 de non parc.
 p. 226. Idem
 II. pro Ath.
 p. 104. Idem
 I. pro Athan.
 p. 22. de reg.
 Apost. init.
 Id. II. pro
 Ath. p. 112.
 Idem de non
 par. p. 235.
 Sulp. p. 410

Sæculum IV. prohibere minime possent. Ariani epi-
 A. C. 355. stolam Imperatoris publicarunt, ut, si po-
 puli assensus eam probaret, majori aucto-
 ritate vigeret, sin minus, tota culpa Im-
 peratori imputaretur, cui, adhuc Cate-
 chumeno, Mysteria ignorare liceret. At
 hæc epistola in Ecclesia lecta populo au-
 dienti horrore fuit.

Ergo S. Athanasii condemnatio denuo
 urgetur. Imperator, vocatis ad se Luci-
 fero, Eusebio, & Dionysio, ut subscribe-
 rent, instabat; ipsi, quo minus id facere
 possent, retractationem Ursacii, & Va-
 lentis, ejus innocentiam agnoscentium,
 ob stare dicebant; hic Imperator sella
 exiliens, ego, inquit, Athanasii accu-
 sator sum, saltem mihi credite, fidem meam
 interponenti, vera esse, quæ contra eum
 afferuntur. Responderunt: quamvis eum
 accusares, absens tamen judicari non pot-
 est. Non hic negotium temporale agitur,
 in quo tibi Imperatori credendum; solus
 hic Episcopi judicium valet. Quomodo
 autem virum accusare potes? loco tanto-
 pere remotus, facta per te scire nequis, &
 si ea refers, quæ ab inimicis ejus didici-
 sti, æquum est, ut ea etiam, quæ pro sua
 defensione dicit, credas; si fidem, quam
 ipsi denegas, ejus adversariis habes, omnes
 profecto credent, eos ideo Athanasium ac-
 cusare, ut tibi placeant. Hoc sermone
 offensus Imperator, adhuc urgere non
 cessat.

Sulp. pag.
 403. Lucif.
 II. pro Ath.
 p. 105. Ath.
 ad Solit. p.
 831. ad So-
 lit. p. 861.
 862.

cessabat, ut condemnationem S. Athana-
sii manu sua signarent, & cum hæreticis
communicarent; hoc Ecclesiæ legibus
vetari, dixerunt. Ille reposuit: *quod ego
volo, lex esto, me hæc imperare Episcopis
Syriæ probatur, vobis aut obediendum,
aut exulandum!* Episcopi attoniti leva-
tis in Cœlum manibus, vigore Sacerdô-
tali suggerebant, Imperium Mundi non
ipsi esse proprium, sed Deo, qui dedisset,
& collatum posset eripere; imminens Dei
judicium comminabantur, tandemque
paternum addidere consilium, ne Eccle-
siæ Disciplinam sacrilega Romanæ Poten-
tiæ commixtione corruptam vellet. (*)
Major erat iracundiæ æstus, quam ut ar-
gumentis deliniri posset, sed adempta lo-
quendi facultate, minari, gladium in Sa-
cerdotes stringere, jubere, ut recta ad
supplicium ducerentur; moxque mutata
mente ad exilium damnavit. Dionysius
Episcopus Mediolanensis induci se passus
erat, ut S. Athanasii condemnationi sub-
scriberet, ea conditione, si ab Episcopis
quæstio fidei examinaretur; cumque in
articulo defendendæ fidei Nicænæ con-
stans persisteret, nihil ei subscripsisse pro-
fuit, sed in exilium migrare coactus est.

Pp 5

Ante-

(*) Clarissimum sane testimonium, ex quo
Potestatis Cæsareæ, & Ecclesiasticæ limites dis-
cernantur.

Sæculum IV.
A. C. 355.

ibid. p. 831.

Sulp. lib. II.
p. 409. Lucif.
pro Athan.
p. 105. Ath.
ad Solit. p.
836.

Sæculum IV. Antequam Papæ Legati in locum exilii
A. C. 355. abducerentur, Hilarii Diaconi, vestibus
 spoliati, dorsum flagris lacerarunt, dicen-
 tes: *quare Liberio obedivisti? quare lit-
 teras ejus attulisti?* qui vero tam indigne
 Hilarium tractabant, erant Ursacius, &
 Valens, eorumque factionis Evnuchi, ti-
 dentes, & fannas verberibus addentes.
 Hilarius, hæc patiens, Deum benedice-
 bat.

§. XVIII.

*Eusebius. Dionysius. Et Lucifer in
 Exilium pelluntur.*

Hil. in Const. **D**uctores militum, via sibi per cuneos
 I. p. 29. populi crudelibus modis aperta, in
 Sanctuarium penetrarunt, ut Episcopus
 ab Altari abstraherent; ipsi in exilium
 migrabant; levatis in Cælum oculis, pul-
 verem pedum suorum excutientes. Ta-
Ath. ad So- lis fuit Concilii Mediolanensis exitus.
lit. p. 832. Plerique Episcoporum vel fraude dece-
Ruf. lib. I. pti, vel metu victi condemnationi S.
c. 20. Athanasii subscripserunt. Hos inter le-
Athan. ap. I. gitur Fortunatianus Aquilejensis, qui
p. 692. primo fortiter resistens, deinde succu-
Apol. 2. p. buit. Dionysius tamen, Eusebius, & Lu-
807. cifer soli non fuere, qui constantes per-
Ad. Solit. severarunt, plures alii S. Athanasii cau-
p. 842. sam non prodiderunt, similiter propterea
Lucif. II. proscripti, partim in ipso Concilii Medio-
pro Athan. lanensis exitu, partim non longo post tem-
p. 106.